

สก็๊ปข่าวรักถอดสลักหัวใจ

If you fall for someone... you will forgive anything he has done.

No matter how bad they hurt you, you'll forgive them anyway.

หากคุณรักใครสักคน...ไม่ว่าคนคนนั้นจะทำร้ายคุณแค่ไหน คุณจะให้อภัยเขาทุกอย่าง

มีหลายคนเคยบอกฉันอย่างนั้น แต่เสียใจนะ...

ที่สำหรับฉัน เหตุผลแค่นั้น...มันง่ายเกินไปที่จะให้อภัยใครสักคน!

บทนำ

เทปที่ถูกรอกกลับ

"แล้วทำไมงานนี้ต้องเป็นผมด้วยล่ะครับ!"

ออกไซด์จ้องมองใบหน้าคมของผู้เป็นเจ้านายที่เขาเคารพและเชื่อถือ

ธนายุทธ...ประธานบริษัทโฆษณา 'Tanty Film' ที่กำลังมีชื่อเสียงโด่งดัง
ชายหนุ่มทำงานบริษัทนี้มาตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ ในฐานะผู้ช่วยผู้กำกับ
ด้วยความคิดแปลกใหม่ นิสัยและการทำงานตรงไปตรงมา มีความรับผิดชอบ
สูง ธนายุทธจึงเอ็นดูเขาเหมือนลูกเหมือนหลาน

ไม่นานเขาก็ได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นมาเป็นผู้กำกับและยังมีฝีมือเป็นที่
ต้องการของตลาด

จนกระทั่งเมื่อเดือนก่อนเกิดเรื่องราวไม่เข้าใจกันระหว่างเขากับ
ธนายุทธ ชนวนเหตุมาจากความแค้นที่อีกฝ่ายได้ทำกับบิดาเขาไว้ เขา
จึงตั้งใจจะกลับมาล้างแค้น แต่แผนนั้นไม่สำเร็จ ทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆ
ตามมามากมาย เขากลายเป็นบุคคลต้องห้ามสำหรับบริษัทนี้

แต่แล้ว...ความรักของ 'คอเรท' นักร้องหนุ่มโหดที่กำลังมีชื่อเสียง
โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผู้เป็นน้องชายของเขา กับ 'เดหลี' สาวน้อยร่าเริงอดีต
นักร้องสุดเซ็กซี่ชื่อ 'Girly Jump' ผู้เป็นลูกสาวของธนายุทธก็ได้เข้ามา
ช่วยดับความแค้นของทั้งสองฝ่าย จนสุดท้ายทุกคนก็เข้าใจกัน

หลังจากนั้นธนายุทธชักชวนออกไซด์ให้กลับมาทำงานในบริษัท
ตามเดิม เขาเองก็เคารพและเข้าใจอีกฝ่ายดี (หลังจากที่หลงแค้นมานาน)
จึงตอบตกลงและเริ่มต้นชีวิตใหม่

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี ออกไซด์คือผู้กำกับฝีมือดีที่ใครๆ ก็อยาก
ร่วมงานด้วย นี่เป็นเหตุให้งานด่วนจากญี่ปุ่นชิ้นนี้ทำให้เขาไม่สามารถลา
พักร้อนได้ตามที่ต้องการ!

"เพราะเป็นงานสำคัญ ฉันคิดว่าแกน่าจะทำงานนี้ได้ดีที่สุดนะสิ"

"คนอื่นฝีมือก็ไม่ได้กระจอกกว่าผมหรอกน่า ผมทำเงินให้คุณตึ๊ดๆ กัน
หลายชิ้นจนไม่ได้พักมานานแล้วนะ ขอผมลาพักร้อนมั่งสิ เหนื่อยจะอ้วก
อยู่แล้ว"

"ไม่ต้องมาโอ้อวด ทำงานนี้เสร็จเมื่อไหร่ ฉันจะให้แกลาพักไป
สองอาทิตย์เลยก็ยังไม่ได้อ"

"ผมอยากลาตอนนี้ ไม่ใช่อีกสองอาทิตย์หลังจากทำงาน"

"เอ~ ออกไซด์! นี่ฉันเป็นเจ้านายแถม ชักจะเถียงฉันยิ่งกว่าลูกซะอีก"

ไฉ่มาร์กยังไม่กล้าเถียงฉันขนาดนี้" ธนายุทธขมวดคิ้วแล้วจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาของคนตรงหน้าเมื่อเปรียบเทียบกับ 'มาร์ก' ลูกชายคนโต

อาจจะเป็นเพราะเขาให้ความเอ็นดูออกไซด์เหมือนลูก และเพราะเรื่องราวที่ไม่เข้าใจกันในครั้งนั้นทำให้ทั้งสองคนได้ปรับความเข้าใจกันมากขึ้น เขากับออกไซด์จึงพูดคุยกอย่างเป็นกันเองราวกับเป็นลูกกับหลานที่คุ้นเคย

แต่ยังงี้ก็ตาม ถ้าอยู่ต่อหน้าคนอื่น ออกไซด์จะสุภาพและให้ความเคารพธนายุทธมาก เพราะไม่อยากให้พนักงานคนอื่นๆ ไม่ให้ความเคารพอีกฝ่าย

"ก็ผม..."

"ฉันบอกแกแล้วยังไงว่า...สินค้าตัวนี้ต้องได้ผู้กำกับที่มีความประณีตและมีเทคนิคการถ่ายทำที่แปลกใหม่ ฝีมือต้องแม่นยำแถมที่สำคัญเป็นลูกค้าจากทางญี่ปุ่น เขาไว้ใจถึงโยนงานนี้มาให้เรา แกเองก็มีเล็อดญี่ปุ่นอยู่ในตัว พูดภาษาญี่ปุ่นคล่องปรือ่ การทำงานน่าจะง่ายขึ้น แกต้องทำได้สิ"

ธนายุทธสรุปด้วยน้ำเสียงจริงจังพลางจ้องมองใบหน้าคมคายของหนุ่มหล่อวัยเพิ่งผ่านเบญจเพศได้ปีกว่าๆ ออกไซด์เป็นคนหนุ่มไฟแรงฝีมือดี ที่สำคัญสายเลือดในตัวเขายังเหมาะกับงานนี้มาก

ชายหนุ่มมีใบหน้าหล่อเหลาอันเกิดจากการผสมผสานระหว่างเอเชียและตะวันตกได้อย่างลงตัว เพราะเขาเป็นลูกครึ่ง พ่อเป็นคนไทยแท้ๆ ส่วนแม่เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น-อังกฤษ จมูกโด่งเป็นสันราวกับคนตะวันตก ผิวขาวใสดูสุขภาพดีแบบผู้ชายออกกำลังกาย สูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรรูปร่างดีสมส่วนราวกับนายแบบ ไหล่กว้าง กล้ามเนื้อบร่าร่างกายแข็งแรงแต่ไม่ล่ำหรือผอมจนเกินไป

เมื่อบวกกับผมซอยรากไทรแบบสมัยนิยมสีน้ำตาลอ่อนและดวงตาสีฟ้าเข้มนั้น

ทำให้เขามีเสน่ห์ในทุกอิริยาบถ...

เมื่อยามที่เขานิ่งขรั่ม ดวงตาจะดุ๊กดิ๊กและน่าค้นหา เมื่อยามที่เขา

ผมรอยยิ้มเห็นเขี้ยวสวยๆ ที่มุมปากข้างขวา ดวงตาจะดูเจ้าเล่ห์และ
กุ่มกุ่มกริมจนผู้หญิงหลายคนหลงใหล เมื่อยามที่เขาทำงาน ดวงตาจะดู
คมกริบและจริงจัง และเมื่อยามที่เขาเกรี้ยวกราด ดวงตาคู่นี้จะดูดุตัน หาก
ทว่าสะกดตรึงคู่ต่อสู้ได้อย่างน่ากลัว...

"สรุปว่ายังไงผมก็ต้องทำงานนี้ว่างั้นเถอะ"

"ใช่! กำหนดการคืออาทิตย์หน้า งานนี้ใช้เวลาานกว่างานอื่นๆ ก็คง
จะราวๆ สามสี่วัน อีกร้อยอย่าง...นางแบบเขาก็อยากมาพักผ่อนด้วย กำลังดึง
ที่โน่นเลยนะ สวยมากๆ ด้วย ฉันจะบอกให้"

"ผมไม่สนหรอกน่า"

"ให้มันจริงเท่อ~ ลองเจอตัวจริงเข้าหน่อย ชี้อร้านจะรีบขายขนมจีบ
เธอเป็นเจ้าของแรก"

"คุณเห็นผมเป็นคนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย"

ออกไซด์ถามพลางถอนหายใจและทำหน้าแข็ง ผู้อากูโสกว่าได้แต่
หัวเราะขันๆ ที่หนุ่มฮอตอย่างออกไซด์ผู้ที่เคยคองนางแบบไม่ซ้ำหน้า อยู่ๆ
มาทำทีทำว่าเบื่อเรื่องอย่างว่ากะทันหัน ใครจะไปเชื่อ

"ตกลงว่ารับงานนี้นะ? ฉันจะให้เลขาฯ กระจายงานให้คนอื่นฯ รู้
แล้วแกก็ค่อยไปตีลังงานกับพวกเขาอีกที อ้อ...นางแบบเป็นดาราชื่อดัง
แถมไปหาข้อมูลไว้ก็ดี ได้ยินมาว่าเธอเป็นลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นด้วยนะ"

"ลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น?"

ออกไซด์ทวนคำ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เขารู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ
เกี่ยวกับงานที่จะทำในครั้งนี้

"อืม...หาข้อมูลเกี่ยวกับเธอไว้หน่อย เวลาทำงานจะได้ไม่มีปัญหา"

"แล้วเธอชื่ออะไรล่ะครับ"

"ลิลิรินทร์ ทาซาอะ"

"ลิลิรินทร์..."

ออกไซด์พึมพำกับตัวเองเบาๆ วินาทีนั้นเขารู้สึกราวกับโลกนี้
หยุดหมุน...

ประเทศญี่ปุ่น กรุงโตเกียว

'ลิลินทร! ฟังอยู่มั๊ยเนี่ย!'

คิเอะใช้สันแฟ้มเคาะโต๊ะเสียงดังเรียกความสนใจจากสาวน้อยร่างบางซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามภายในห้องประชุมของบริษัทต้นสังกัดทำให้ดวงตาสุกสกาวสีน้ำตาลเข้มหันกลับมามองเธอ

'ฟังสิคะคิเอะซัง'

'เมื่อที่ฉันถามว่าเรื่องการไปถ่ายโฆษณาที่เมืองไทยมีปัญหาอะไรมั๊ย'

'ลิลินทรมีสิทธิ์มีปัญหาด้วยหรือคะ คิเอะซังก็รู้คำตอบอยู่แล้วนี่'

'นั่นแหละจ้ะ เพราะงั้นเย็นนี้ก็กลับไปเก็บกระเป๋าเตรียมตัวได้แล้วนะ เราจะเดินทางกันตอนบ่ายวันพรุ่งนี้ ไปถึงที่นั่นก็คงทานอาหารเย็นพอดี ตารางงานในแต่ละวันระหว่างที่เราอยู่ที่นั่นฉันส่งเข้าเมลให้แล้วนะ'

'รู้แล้วค่ะ'

'งานนี้เจ้าของสินค้าคาดหวังไว้สูงมาก แล้วทางบริษัทเราก็น่าดีที่ จะให้ลิลินทรไปเป็นพรีเซ็นเตอร์ ที่นั่นเป็นบ้านเกิดของเธอคงไม่มีปัญหา อยู่แล้วล่ะนะ'

คิเอะพูดเท่านั้น การประชุมเรื่องการไปถ่ายโฆษณาที่เมืองไทยในวันพรุ่งนี้ก็จบลง ลิลินทรขอตัวกลับคอนโดฯ เพื่อไปเก็บของเตรียมตัวเดินทาง ทำทางเธอเหมือนไม่รู้สักอะไร แต่ใครจะรู้ว่าลึกๆ แล้วเธอหัวใจแคไหนที่ต้องเดินทางไปเยือน...ที่นั่น

ประเทศไทย...

ผืนแผ่นดินที่ใครบางคนปฏิเสธความรักของเธออย่างไม่แยแสเพื่อกลับไปหาคนสำคัญของเขา...

"บัดชบจริงๆ เลย!"

ลิลินทรพึมพำกับตัวเองขณะที่พนักงานมาลัยเลียวรถเข้าไปในลานจอดรถของคอนโดฯ เหตุการณ์ในห้องประชุมคอยย้ำเตือนเธอให้นึกถึงภาพในอดีตที่ 'เขาคอนัน' ได้สลักเอาไว้แน่นหนา ไม่ว่าเธอจะจดจำเขาได้ด้วยความรักหรือความแค้น แต่ที่แน่ๆ คือ...เธอไม่เคยลืมเขาได้เลย

เมื่อตั้งใจจะหนี...อดีตเหล่านั้นจะคอยวิ่งตาม

เมื่อตั้งใจจะลืม...อดีตเหล่านั้นจะคอยหลอกหลอนเธอไม่ว่าจะใน
ยามหลับหรือยามตื่น

ผ่านมาตั้งสามปีแล้ว แต่ภาพแห่งความเจ็บปวดซึ่งกรีดหัวใจทุกวินาที
ที่นึกถึงยังไม่อาจลบเลือนไปจากหัวใจของหญิงสาวได้เลย แผลนั้นติดตรึง
ตอกสลักเอาไว้ลึกเกินกว่าที่จะเยียวยา...

"ทำไมจะต้องเจาะจงเลือกฉัน! แล้วทำไมต้องเป็นประเทศบ้าๆ นั้นด้วย
โธ่! ฉันอยากจะข้าย้าคอนวางแปลนงานคราวนี้จริงๆ เลย ครีเอทีฟ
พวกนี้เอาอะไรคิด!"

หญิงสาวไว้วายพลงกระซางถูงข้าวของที่ซื้อมาจากห้างลงจากรถ
แล้วตรงขึ้นห้อง ถึงเธอจะไม่อยากไปที่นั่นแคไหน และมีลางสังหรณ์ว่า
เรื่องร้ายๆ อาจะเกิดกับตัวเองเพียงใด แต่ก็ปฏิเสธงานนี้ไม่ได้จริงๆ

สินค้าแบรนด์นี้เป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ให้กับบริษัทต้นสังกัดของเธอ

ลลิลินทร์ ทาชาวะ...นักแสดงดาวรุ่งพุ่งแรงวัยยี่สิบสองปี เธอเริ่มมี
ผลงานจากการถ่ายแบบและโฆษณา ความสดใส ร่าเริง และเป็นกันเอง
ทำให้เธอเป็นที่จับตามองของคนในวงการบันเทิง

ทางบริษัทที่เธอสังกัดอยู่ในปัจจุบันจึงจับเธอเซ็นสัญญาเป็นดารา
ประจำค่าย ผลงานเรื่องแรกคือการรับบทเป็นนางรองในละครรักวัยรุ่น
ชื่อดัง ส่งผลให้เธอดังเปรี้ยงปร้างข้ามหน้าข้ามตานางเอกละครในเรื่องนั้น
เสียอีก ทางค่ายไม่ปล่อยให้โอกาสให้หลุดมือ จึงส่งละครรักดราม่าสุดเข้มข้น
ให้เธอไปอีกเรื่อง

และแน่นอนว่าด้วยความมีเสน่ห์ที่ไม่เป็นสองรองใคร รวมทั้งใบหน้า
สวยใสที่ประสานความเป็นไทยเข้ากับสายเลือดญี่ปุ่นส่งเธอให้โด่งดังใน
ฐานะคลื่นลูกใหม่ไฟแรงที่ใครๆ ต่างรู้จักกันดี

และนั่นก็เป็นเหตุให้เธอมีข่าวกับหนุ่มๆ ที่เข้ามาเกี่ยวพันไม่น้อย
แม้ลลิลินทร์จะไม่สนใจหนุ่มๆ เหล่านั้น แต่เพราะเธอเป็นคนดัง ชาวเลย
ยิ่งขายได้ ชายหนุ่มจำนวนไม่น้อยจึงให้ความสนใจในตัวเธอ

และ...บางสวนก็เข้ามาเกี่ยวพันเพื่อเกาะเธอดัง

ไม่ต่างจากบรรดาดินค้าประเภทความงามต่างๆ ที่จ้องตัวเธอไปเป็นปริศนาเตอร์กันจั่วจะห้วนไม่ห้วนแม้ว่าค่าตัวจะสูงเพียงใด หนึ่งในนั้นก็หนีไม่พ้นบริษัทเครื่องสำอาง L แบรินด์ดังของญี่ปุ่นที่เธอจะต้องเดินทางไปถ่ายโฆษณาถึงประเทศไทยในวันพรุ่งนี้ด้วย

ยิ่งคิดใบหน้าดงามที่สวยคมกว่าสาวญี่ปุ่นทั่วไปยิ่งหงิกงอ ดวงตากลมโตภายใต้กรอบแพนตาขาวแสดงอาการกรุ่นโกรธ เรียวคิ้วสีน้ำตาลเข้มขมวดมุ่น จมูกโด่งเรียวเซดรีน ริมฝีปากอิมแดงเข้มจนเป็นเส้นตรงทุกอย่างบนใบหน้ารูปไข่เรียวสวยนั้นสวยงามก็จริง แต่บัดนี้ดูกราดเกรี้ยวจนคนคุ้นเคยยังไม่กล้าคุยด้วย

13

พนักงานรักษาความปลอดภัยมองตามร่างบางที่ได้สัดส่วนสวยงามเจ้าของเส้นผมตรงสวยสีดำสนิทซึ่งมีความยาวเกินแผ่นหลังเดินไปอย่างไรก็ไม่กล้าเอ่ยทักเหมือนทุกที เพราะถ้าเอ่ยอะไรออกไป เขาไม่มั่นใจว่าอีกฝ่ายจะตอบกลับมาด้วยไมตรีจิตหรือตวัดตากลมโตกลับมามองด้วยอารมณ์ไหน...

ลิลิโนทรีไม่ใช่คนนิสัยแย่ แต่เวลาที่เธอเครียดจัดเช่นนี้ คนสนิทๆ ย่อมรู้ว่าไม่ควรเสียง!

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

"อย่าทำหน้าบึ้งอย่างนั้นลิลิโนทรี ทีมงานทางนี้เขาคุตส์สำหรับเลี้ยงต้อนรับอย่างดีเชียวนะ"

คิเอะสะกิดร่างบางซึ่งเดินเคียงข้างเธอเข้าไปในห้องอาหารของโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง หญิงสาวในชุดแล็กส์ลาลองสีครีมดูดีเหมาะกับงานเลี้ยงแบบสบายๆ หันมาจิกยิ้มให้คิเอะแทนการบอกว่า...

ไม่ต้องห่วง เธอจะเริ่มแสดงละครให้แล้วก็ได้!

คิเอะถอนหายใจ แต่เมื่ออีกฝ่ายตีสีหน้าสดใสโลกกลับเกลื่อนอารมณ์บูดก็ใจขึ้นขึ้นมานิดหน่อย อย่างน้อยก็วางใจได้ว่าลิลิโนทรีจะไม่ทำให้เสียหน้า

แม้จริงๆ งานนี้จะไม่ใช่งานเลี้ยงสำคัญ แต่ก็ถือว่าต้องให้เกียรติกับทีมงานจากทางประเทศไทย เพราะพวกเขาคุตส์หน้าดีทีมงานทุกคนมาร่วมงานเลี้ยงในบรรยากาศแบบเป็นกันเอง

"ขอโทษจริงๆ ค่ะที่สายไปนิดนึง พอดียังไม่ค่อยคุ้นเคยกับที่นี่นัก"
ดิอะเอะอ่อยทักทายด้วยภาษาไทยกับนกแก้วและมินท์ ที่ทีมงานฝ่าย
แคสติ้ง ซึ่งจะมีหน้าที่ดูแลเธอและลิลิรินทร์ รวมทั้งตัวแทนเจ้าของสินค้า
จากทางญี่ปุ่นตลอดช่วงเวลาที่มาอยู่ที่นี่

ผู้จัดการสาววัยสามสิบต้นๆ เคยมาทำงานที่ประเทศไทยหลายปีเลย
ทำให้พูดภาษาไทยได้คล่อง เมื่อกลับไปญี่ปุ่นและรับงานเป็นผู้จัดการ
ส่วนตัวดาราร เธอจึงได้รับหน้าที่ให้ดูแลลิลิรินทร์เพราะเข้ากันได้ดี

ลิลิรินทร์เกิดที่เมืองไทยเพราะคุณแม่เป็นคนไทย ส่วนคุณพ่อเป็น
คนญี่ปุ่น ตอนเธออายุได้ราวๆ เจ็ดแปดขวบ คุณตาและคุณยายเสียชีวิต
ครอบครัวจึงย้ายไปอยู่ที่ญี่ปุ่นกันหมด แรกๆ หญิงสาวเหงามาก เพราะ
สื่อสารกับใครไม่ได้ แต่ก็ค่อยๆ ปรับตัวจนสามารถสื่อสารและเข้ากับ
คนญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี

"ไม่เป็นไรค่ะ ทีมงานก็เพิ่งจะมาพร้อมเพรียงกันเมื่อห้าวันที่นี่เอง"
มินท์ตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้มก่อนจะหันไปบอกกับทีมงานนับยี่สิบคนที่มา
รวมตัวกันในห้องอาหาร "ตอนนี้คุณลิลิรินทร์และผู้จัดการส่วนตัว คุณดิอะ
เดินทางมาถึงแล้วนะคะ เรามาทำความรู้จักกันหน่อยดีกว่า"

หลังจากที่มินท์พูดจบ ทีมงานทุกคนหันมาสนใจที่สองสาวซึ่งยืนอยู่
กลางห้องอาหาร ทันใดนั้น...สายตาของลิลิรินทร์ก็ไปประสานเข้ากับใคร
อีกคนที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากเธอนัก

ร่างสูงละสายตาคู่สนทนาแล้วหันกลับมามองเธอ...

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มคู่นั้นจ้องมองเธอด้วยสายตาไม่ต่างจากในวันนั้น!

หญิงสาวหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ ไม่คิดเลยว่าโชคชะตาจะเล่นตลก
กับเธอได้ลงคอ!!!

1

ความทรงจำไม่น่าจำ

นี่มันเรื่องนรกแตกอะไรกัน! TOT

๒๕

ทำไมผู้ชายที่ฉันพยายามจะลืมและไม่อยากเจอที่สุดในชีวิตมายืนอยู่ตรงหน้าฉันได้ บ้าจริงๆ เลย! ออopsy พระเจ้าคิดยังไงถึงได้ส่งฉันมาทำงานกับอีตานี้ได้ ฉันว่าแล้วทำไมถึงสังหรณ์ใจแปลกๆ

ตาชวาระตุกตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินแล้ว ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เองหรอ... ไอ้บ้าคนนี้นี่มันคือหนึ่งในทีมงานที่ฉันต้องคลุกคลีตีโมงอยู่ด้วยตลอดสี่ห้าวันนี้สินะ อ้ากกก ฉันอยากตายยย!

"ลิลินท์ รู้จักกับผู้ชายคนนั้นหรอ"

"หะ...หา!? ปละ...เปล่าหรอกคะ"

ฉันส่ายหน้าเป็นพัลวันเมื่อคิดอะซังหันมาถามด้วยความสนใจ ฉันจึงละลายตาจากใบหน้าหล่อเหลาเกินผู้เกินคนนั้นมามองที่เธอแทน เกือบไปแล้ว...ฉันเกือบพลาดท่าเหมือนวันนั้นแล้วมัยละ

ไม่นะ! ไม่ว่าจะยังไงฉันก็จะไม่ปล่อยไหลไปกับสายตาของเขาแน่!

"ส่วนนี่ก็คือคุณออกไซด์ค่ะ ผู้กำกับโฆษณาชิ้นนี้ ^^" มีนัทแนะนำออกไซด์ให้ฉันรู้จัก ฉันจึงหันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้กับเขาเหมือนคนไม่รู้จักกันทั้งๆ ที่ฉันรู้ว่าคนตรงหน้าเป็นใคร

เราเคยรู้จักกันเมื่อประมาณสามปีก่อน เป็นช่วงที่ฉันยังไม่เข้าวงการ รู้จักกันเพียงปีเดียวเขาก็บินกลับมาเมืองไทยและใช้มีดกรีดรอยแผลลึกๆ ไว้ในหัวใจฉันจนไม่อาจลบเลือน

เขา...ผู้ชายที่ฉันจะไม่มีวันให้อภัยจนชั่วชีวิต!

"ลวิสต์ค่ะ ยินดีที่ได้ร่วมงานนะคะ"

ฉันวางสีหน้าเรียบเฉยแล้วโค้งให้เขาก่อนจะยิ้มอย่างเป็นมิตร ช่างเป็นการแสดงละครฉากใหญ่ที่ควรเอาออกสการ์มาให้ฉันที่สุด --; รังเกียจตัวเองจริงๆ ทำไม่ตีสองหน้าเก่งอย่างนี้นะ

ฉันแกล้งทำเป็นไม่รู้จักรักออกไซด์จนใครต่อใครก็ดูไม่ออก ยกเว้นก็แต่ตัวเขาที่มองฉันด้วยนัยน์ตาสีฟ้าอันดุดัน...ราวกับจะคาดคั้นเอาความสัมพันธ์มากกว่าคนเพิ่งรู้จักกันจากฉัน

แต่เสียใจนะ...ที่ไม่มีโอกาสนั้นสำหรับผู้ชายอย่างเขาอีกแล้ว!

"เอ่อ...ตั้งแต่ลงจากเครื่องลิลินท์ยังไม่ได้ทานอะไรเลยคะ ขออนุญาต

15

ไปตักอาหารก่อนได้มัย ^^"

"โอ๊ะ! ตามสบายเลยคะคุณลิลินทร์"

มันท์และนกแก้วผายมือไปยังเซตอาหารบุฟเฟ่ต์นำรับประทานซึ่งจัดวางไว้ตรงโต๊ะกลางห้องอาหารพอดี ฉันมองออกไซด์เพียงแวบเดียวก่อนจะเลี้ยวออกมา ทำเป็นไม่สนใจว่าเขามองตามฉันไม่วางตา

สามปีที่เขาจากมา...เขายังจำฉันได้สินะ...

ต้องจำได้อยู่แล้วสิ...ผู้หญิงโง่ๆ คนนั้นจะไม่อยู่ในความทรงจำของเขาได้ยังไงกัน!

ปึก!

เพลิง!!!

"อะ...ขอโทษคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ"

ฉันละล้าละลักบอกร่างสูงที่ตัวเองถอยหลังไปชน เป็นเหตุให้ไวน์แดงที่อยู่ในมือเขากระโดดไปโดนเสื้อผ้าจนเลอะไปหมด ดินะที่เขาสวมเสื้อสีดำไม่จั้นฉันคงรู้สึกผิดจนอยู่ในงานนี้ต่อไปไม่ได้ T_T

"ไม่เป็นไรครับ เสื้อผ้าคุณเลอะกว่าเสื้อผ้าผมอีก"

"ฉันขอโทษจริงๆ ค่ะ (._.)"

ฉันเอ่ยพลางเปิดกระเป๋าหาผ้าเช็ดหน้าเพื่อช่วยซับไวน์ที่เลอะตามมือและแขนให้กับร่างสูง เมื่อเงยหน้าขึ้นไปมอง ฉันถึงพบว่า...ชายหนุ่มตรงหน้าเป็นอีกคนที่ไม่ธรรมดาจริงๆ

ผมสีบลอนด์เป็นประกายยาวเคลือบอยู่กับใบหน้าและลำคอขาบอกว่าเขาเป็นคนที่ดีแลตัวเองและมีสุขภาพดี ใบหน้าคมเข้มแบบหนุ่มตะวันตก นัยน์ตาสีรัตติกาลดุดันและดูเช็กซี จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึกได้รูป ทุกอย่างบนใบหน้าทำให้เขาดูหล่อเหลาและมีเสน่ห์กระซอกหัวใจผู้คนที่ได้พบเห็นเพียงพริบตา หากทั้งหมดนั้นยังไม่ตรึงสายตาเท่าร่างกายสมส่วนซึ่งมีความสูงเกินกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร

เขาเป็นใครกัน...

"เควิน! ไม่เป็นไรไหม้มัย"

เสียงของมันท์และนกแก้วที่ตั้งมาจากด้านหลังดึงสายตาของฉัน

